

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27. listopada 2014 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W. wystąpiła przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. o zapłatę kwoty (...)zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu od pozwanego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż dochodzona kwota stanowi świadczenie należne jej, na podstawie umowy cesji wierzytelności dokonanej przez komitenta, od pozwanej jako komisanta, z tytułu umowy komisum. Strona powodowa podniosła, iż w wyniku dokonanych pomiędzy stronami rozliczeń powstała nieuregulowana przez pozwaną należność w wysokości (...) zł, z której - w związku z dokonaniem przez pozwaną częściowej zapłaty - pozostała do zapłaty kwota(...) zł brutto (pozew, k. 3-10).

W dniu 7. stycznia 2015 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 12813/14, k. 44). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 26. stycznia 2015 r. (k. 50).

W dniu 9. lutego 2015 r. pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. złożyła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu na jej rzecz.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła zarzut spełnienia świadczenia. Wskazała, że załączone do pozwu rozliczenie nie jest fakturą VAT, a stanowi jedynie potwierdzenie tego, co pozwana otrzymała i oddała w związku z zakończeniem umowy komisum. Podniosła, że faktura VAT została wystawiona po dokonaniu rozliczenia stanu towaru i opiewała na kwotę (...) zł, którą pozwana uregulowała w całości (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 51-54).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21. listopada 2012 roku P. N., prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...)w W. (komitent), zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (komisantem), umowę komisum na czas określony – 6 miesięcy, na podstawie której komisant zobowiązał się do sprzedaży na zasadach komisum, otrzymanych od komitenta produktów wskazanych na stosownym dokumencie WZ. Strony umowy uzgodniły, że minimalną cenę sprzedaży produktów będą stanowić detaliczne ceny brutto, zgodnie z załączonym do umowy cennikiem, natomiast prowizję komisanta będzie stanowić różnica pomiędzy wskazaną w cenniku ceną sprzedaży a ceną hurtową. Zgodnie z treścią umowy, komisant zobowiązał się do cotygodniowego informowania komitenta o ilości i rodzaju sprzedanych produktów, co miało stanowić podstawę do wystawienia przez komitenta komisantowi faktury VAT zgodnie z ustalonymi cenami hurtowymi, a komisant zobowiązał się do jej zapłaty w ciągu 3 dni od wystawienia faktury VAT. Strony uzgodniły, że zakończenie umowy komisum zobowiązuje komisanta do zwrotu wszystkich niesprzedanych produktów wymienionych w dokumencie WZ w stanie niezmienionym (umowa komisum, k. 20-20v.).

W dniu 4. stycznia 2013 roku i 4. października 2013 roku sporządzone zostały odrębne adnotacje - "rozliczenia komisum" na wydrukach WZ z 2012 r., w których jako suma/wartość wpisane były kwoty: (...) zł i (...) zł ((...)/05/11/2012, k. 21-23, (...)/04/11/2012, k. 24-25).

W związku z dokonaniem rozliczenia umowy komisum, w dniu 4. października 2013 roku spółka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W. wystawiła na rachunek (...) Sp. z o.o. fakturę VAT nr (...) na kwotę (...) zł z terminem płatności do dnia 11. października 2013 roku (faktura VAT, k. 61-65).

W dniu 14. października 2014 roku P. N. zawarła z (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności – roszczenia w wysokości (...) zł brutto, przysługującego jej wobec dłużnika - (...) sp. z o.o., z tytułu umowy komisum (umowa przelewu wierzytelności, k. 28-31).

Pismem z dnia 14. października 2014 roku, a następnie w dniu 10. listopada 2014 roku, spółka (...) sp. z o.o. sp. k. poinformowała spółkę (...) sp. z o.o. o dokonaniu na jej rzecz cesji wierzytelności wynikających z zawartej przez spółkę (...) sp. z o.o. umowy komisju z dnia 21. listopada 2012 roku i wezwała do zapłaty kwoty (...) zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia otrzymania wezwania (wezwanie do zapłaty z dnia 14. października 2014 r., k. 26-27, wezwanie do zapłaty z dnia 10. listopada 2014 r., k. 66-66v.).

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty z dnia 10. listopada 2014 roku, Prezes spółki (...) sp. z o.o. – T. S. L., wyjaśnił, iż nie posiadał wiedzy o wysokości zadłużenia spółki oraz poinformował o dokonanych w dniach: 3 stycznia 2014 roku i 19 listopada 2014 roku wpłatach. Jednocześnie zobowiązał się do uregulowania pozostałej należności w najbliższym czasie (pismo wyjaśniające, k. 32).

Spółka (...) sp. z o.o. dokonała na poczet faktury VAT nr (...) następujących wpłat:

- (...) zł w dniu 3. stycznia 2014 roku,
- (...) zł w dniu 19. listopada 2014 roku,
- (...)zł w dniu 14. stycznia 2015 roku,
- (...) zł w dniu 9. lutego 2015 roku.

(potwierdzenia przelewu, k. 33-34, 70-71).

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci odpisów dokumentów prywatnych i wydruków załączonych do pozwu i sprzeciwu od nakazu zapłaty. Powołane przez strony odpisy dokumentów prywatnych zasługują na wiarę. Ich wiarygodność nie była kwestionowana przez strony niniejszego postępowania, Sąd zaś nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Roszczenie swoje powódka - jako cesjonariusz - wywodziła z zawartej przez cedenta z pozwanym umowy komisju, które nabyła w drodze umowy cesji wierzytelności z dnia 14. października 2014 roku.

Zgodnie z art. 765 k.c. przez umowę komisju przyjmujący zlecenie (komisant) zobowiązuje się za wynagrodzeniem (prowizją) w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa do kupna lub sprzedaży rzeczy ruchomych na rachunek dającego zlecenie (komitenta), lecz w imieniu własnym. Umowa komisju jest umową konsensualną, wzajemną i odpłatną. Jej cechą szczególną jest to, że zleceniobiorca zwany komisantem, aczkolwiek działa na rachunek zleceniodawcy (komitenta), to jednak zawsze występuje w imieniu własnym. W konsekwencji tylko jego obciążają obowiązki oraz przysługują uprawnienia wynikające z zawartej przez niego z osobą trzecią umowy sprzedaży. Komitent natomiast z osobą trzecią nie nawiązuje jakiegokolwiek stosunku zobowiązaniowego, chociaż to między nimi dochodzi w efekcie do przejścia własności rzeczy. Komisantem może zostać wyłącznie osoba, dla której czynności komisowe mają charakter profesjonalny, jako że umowę komisju zawiera się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa. Stosownie zaś do treści art. 766 k.c. komisant powinien wydać komitentowi wszystko, co przy wykonaniu zlecenia dla niego uzyskał, w szczególności powinien przelać na niego wierzytelności, które nabył na jego rachunek. Powyższy artykuł jest konsekwencją okoliczności, że komisant działa wprawdzie w imieniu własnym, lecz na rachunek komitenta. Stąd obciąża go obowiązek wydania komitentowi wszystkiego, co przy wykonywaniu zlecenia dla niego uzyskał. Jest to oczywisty skutek działania na rachunek. Wydanie komitentowi przez komisanta wszystkiego co dla niego uzyskał należy rozumieć jako dopełnienie wszystkich wymagań koniecznych do tego, aby komitent znalazł się w takiej pozycji, w jakiej by się znajdował, gdyby to on zawarł i wykonał umowę sprzedaży z osobą trzecią (K. Osadja (red.) Kodeks cywilny. Komentarz. Legalis 2015).

Należy wskazać, iż poza sporem był sam fakt zawarcia zarówno umowy komisji i jej treść, jak również legitymacja procesowa powodowej spółki, wywodzona z umowy cesji wierzytelności załączonej przy pozwie, niekwestionowanej przez pozwaną. Powyższe oznacza, że zgodnie z art. 509 k.c. powodce przysługiwało roszczenie w stosunku do pozwanej z tytułu zawartej w dniu 21. listopada 2012 roku umowy komisji. W sprawie sporna natomiast była wysokość należnego powodce świadczenia (cen uzyskanych przez komisanta ze sprzedaży rzeczy oddanych w komisji).

Jak stanowi przepis art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie natomiast z brzmieniem przepisu art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody, z których wywodzą skutki prawne. Powód wszczynając postępowanie jest obowiązany zawsze wykazać okoliczności uzasadniające roszczenie. Stosownie zatem do powyższej reguły, to na powodce spoczywał ciężar dowodu w zakresie wykazania, iż przysługuje jej, jako wierzycielowi, roszczenie w wysokości (...) zł z tytułu nieuregulowanych należności wynikających z rozliczenia umowy komisji.

Na potwierdzenie swoich twierdzeń powódka załączyła do pozwu kserokopie dokumentów WZ z 2012 r., na których zostały sporządzone w roku 2014 odrębne notatki w zakresie rozliczenia umowy komisji. W ocenie powódki z treści tych dokumentów wynika, że po stronie pozwanej powstała nieuregulowana przez nią zaległość w wysokości (...) zł brutto. W związku natomiast z dokonaną przez pozwaną zapłatą kwoty (...) zł, pozostało do zapłaty (...) zł. Strona pozwana natomiast zaprzeczyła okoliczności, aby nieuregulowane należności pomiędzy stronami opiewały na kwotę (...)zł brutto, wskazując, że w dniu 14. października 2013 roku strona powodowa, w związku z dokonanymi przez strony rozliczeniami, wystawiła na rachunek pozwanej fakturę VAT na kwotę (...) zł brutto.

W pierwszej kolejności wymaga podkreślenia, że sama odbitka ksero nie jest dokumentem w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego i nie może dokumentu zastąpić. Jeżeli zatem kserokopia nie jest odpowiednio poświadczona, jak w niniejszym przypadku, to nie stanowi ona dokumentu, a sądowi nie wolno przeprowadzić w tej sytuacji dowodu z dokumentu. Taka kserokopia bowiem jest jedynie środkiem uprawdopodobnienia, pozwalającym na przeprowadzenie innych dowodów (wyrok SA w Katowicach z dnia 10. stycznia 2008 r., V ACa 816/07). Mając to na względzie wskazać należy, że moc dowodowa przedłożonych przez powódkę odbitek ksero dokumentów WZ wraz ze sporządzonymi na nich notatkami jest równa jej twierdzeniom, natomiast samo twierdzenie powoda nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności, spornej między stronami (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Ubocznie tylko wskazać należy, że wzmiankowane rozliczenia stanowią wydruki z naniesionymi odrębnie poprawkami (adnotacjami), a wskazane w nich wartości/sumy (łącznie:(...) zł) nie odpowiadają kwocie roszczenia rzekomo przysługującego komitentowi (łącznie: (...) zł). Nie wiadomo też, kto adnotacje te sporządził. Z oczywistych względów wysokości pierwotnego zadłużenia pozwanej z tytułu umowy komisji nie dowodzi przedłożona przez powoda umowa cesji wierzytelności, w której wskazano, że należność główna - pomniejszona o zapłaconą przez pozwaną kwotę (...) zł - wynosi (...)zł brutto. Podkreślenia wymaga, że ta umowa - jako dokument prywatny - nie korzysta z domniemań zawartych w art. 244 k.p.c. Zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi bowiem jedynie dowód na to, iż osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Oświadczenie o wysokości cedowanej wierzytelności zostało złożone w umowie przez komitenta (cedenta) i tylko fakt jego złożenia oraz treść oświadczenia może być za pomocą tej umowy dowodzone. Wysokość przelanej wierzytelności nie znajduje potwierdzenia w pozostałym materiale zgromadzonym w sprawie, zwłaszcza w świetle wystawienia przez powodową spółkę faktury VAT opiewającej na kwotę znacznie niższą, bowiem(...) zł. Strona powodowa nie przedłożyła natomiast żadnych innych dokumentów, ani nie przedstawiła innych dowodów, które mogłyby potwierdzić wysokość pierwotnego zadłużenia pozwanej z umowy komisji. Wskazać w tym miejscu należy, że zaprzeczenie podstawy faktycznej przez pozwanego powoduje, że fakty, na które powoływał się powód, stają się sporne i muszą zostać przez niego udowodnione. Strona powodowa zatem wobec zakwestionowania treści dokumentów – rozliczeń z dnia 4. stycznia 2013 roku i 4. października 2013 roku (co stanowiło jedyny dowód powódki na wykazanie wysokości dochodzonego roszczenia), winna udowodnić tę okoliczność za pomocą innych dowodów, tymczasem nie podjęła w tej kwestii żadnej dodatkowej inicjatywy dowodowej. Pismo procesowe powódki, stanowiące odpowiedź na sprzeciw, zostało zwrócone wobec bezskutecznego upływu terminu określonego na uzupełnienie jego braków formalnych, a w konsekwencji nie wywołuje żadnych skutków (art. 130 k.p.c.). Tym

samym, w ocenie Sądu powód, na którym spoczywał ciężar wykazania wysokości dochodzonego roszczenia, nie wykazał, iż zadłużenie pozwanej wynosiło (...) zł i wobec tego nie udowodnił, że jest wierzycielem pozwanej spółki na ww. kwotę. Strona pozwana zaprzeczając podstawie faktycznej dochodzonego roszczenia wskazała, że całkowita wysokość zadłużenia wynosiła (...) zł brutto i przedłożyła na tę okoliczność fakturę VAT wystawioną przez powódkę. Pozwana spółka w sprzeciwie od nakazu zapłaty twierdziła, że faktura VAT z dnia 14. października 2013 roku została wystawiona po dokonaniu ostatecznego rozliczenia stanu towaru w dniu 4. października 2013 roku. Powyższe twierdzenia strony pozwanej nie zostały zakwestionowane przez stronę powodową na dalszym etapie postępowania. Ponadto wysokość przysługującej powódcie należności z umowy komisju w kwocie wynikającej z wystawionej faktury VAT znajduje oparcie w postanowieniach umowy komisju, zgodnie z którymi komisant – pozwany, był zobowiązany dokonywać zapłaty na podstawie wystawionych faktur VAT. W ocenie Sądu zatem strona pozwana wykazała, że wysokość zadłużenia pozwanej spółki była niższa niż wskazana przez powódkę w pozwie. W związku z powyższym uznać należy, że wysokość tego zadłużenia wynosiła (...) zł brutto. Pomiędzy stronami było bezsporne, że pozwana wpłaciła przed dniem wniesienia pozwu, na poczet istniejącego długu kwotę (...)zł (w dniu 4. stycznia 2014 roku) oraz w dniu 19. listopada 2014 roku kwotę (...) zł. W związku z ustaleniem, że pozwana spółka zalegała w spłacie swych zobowiązań w kwocie (...) zł, a dobrowolnie przed wniesienia pozwu uiściła na rzecz powoda kwotę(...) zł, to w dniu wniesienia pozwu po stronie pozwanej w stosunku do powódki istniało zadłużenie w wysokości(...) zł. W związku z powyższym powództwo co do żądania zasądzenia kwoty (...) zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

W dalszej kolejności, strona pozwana podniosła w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut spełnienia świadczenia. Wskazała, iż kwotę wynikającą z faktury VAT spłaciła w częściach. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wskazała, że uregulowała również pozostałą należność w wysokości (...) zł. Na potwierdzenie tej okoliczności pozwana przedłożyła wydruki potwierdzeń przelewu, z których wynikało, że w dniu 14. stycznia 2015 roku, dokonała na rzecz powoda zapłaty kwoty(...) zł, natomiast w dniu 9. lutego 2015 roku zapłaciła pozostałą kwotę, tj. (...) zł. Zgodnie z art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wynik całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Powyższy przepis daje możliwość uznania przez Sąd, że dana okoliczność została przyznana, na podstawie faktów przytoczonych przez stronę, co do których nie wypowiedziała się strona przeciwna. W toku procesu powódka nie kwestionowała dokonania powyższych wpłat przez pozwaną. Zatem Sąd mając, na względzie wynik całej rozprawy, na podstawie art. 230 k.c., uznał okoliczność spełnienia świadczenia przez pozwaną w zakresie zapłaty kwoty (...) zł za przyznaną przez stronę powodową.

W związku z powyższym uznać należało, że wobec spełnienia przez pozwaną świadczenia w wysokości (...) zł zaspokoila ona w tym zakresie roszczenie powódki, a co za tym idzie jej zobowiązanie w stosunku do pozwanej z tego tytułu wygasło. Wobec powyższego Sąd oddalił powództwo w tym zakresie jako bezzasadne.

Powództwo polegało uwzględnieniu jedynie w zakresie żądania zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty (...) zł. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W niniejszej sprawie powód żądał zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty należności głównej od dnia wniesienia pozwu. Nie ulega wątpliwości, że pozwana dokonując zapłaty na rzecz powódki kwoty (...) zł po wytoczeniu powództwa pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem tego świadczenia, które - jak wynika z faktury VAT nr (...) - stało się wymagalne w dniu 12. października 2013 roku. Okoliczność ta nie była sporna pomiędzy stronami. W związku z powyższym, Sąd na podstawie art. 481 k.c., zasądził od pozwanej na rzecz powódki odsetki ustawowe od kwoty (...) zł za okres od dnia wniesienia pozwu, tj. 27. listopada 2014 roku do dnia zapłaty kwoty (...) zł, tj. do dnia 14. stycznia 2015 roku oraz od kwoty (...)zł za okres od dnia następnego po dokonaniu częściowej zapłaty, czyli od dnia 15. stycznia 2015 roku do dnia zapłaty, tj. 9. lutego 2015 roku.

Powództwo podlegało uwzględnieniu w ww. części na podstawie przepisów art. 766 k.c. w zw. z art. 509 k.c. i art. 481 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 2013, poz. 461), nakładając na powódkę obowiązek zwrotu pozwanej kosztów procesu w całości, albowiem pozwana przegrała sprawę jedynie w nieznacznej części (tj. w zakresie części roszczenia odsetkowego). Na kwotę zasądzoną od powódki składa się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.200,00 zł oraz opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

(...)

(...)